

Příběh o škole

Petr chodí do 7. třídy. V tomto školním roce už mu bylo 13 let. Je to pohodář, aspoň se tak cítí. Jeho kámoši jej také tak vidí. Dá se s ním pokecat, chodí dobře voháknutej, umí udělat bezva cool fór. Už zkusil chodit s několika holkama, ale teď je sám. Docela mu dělá dobře, že po něm holky koukají, ale nechce se vázat. Užívá si s klukama pití, cigára a tak.

Doma se trochu hádá s mámou. Fotr je v poho, nebydlí s ním. Máma se může uřvat, vyčítá mu spoustu věcí, ale Petr to má na háku. To mámu štve. Už s ním chtěla jít do nějaký poradny, ale on jí řekl, že s ní nikam dobrovolně nepůjde. Je připravenej ztropit scénu.

Mámu štve, že nic nedělá, kašle na školu. Vykašlal se i na florbal, to bylo něco, co ho bavilo asi 3 roky. Byl docela dobrej, ale už ho to nebere. Trenér přišel na to, že kouří. A hlavně si kontroloval žákovský a zjistil, jak to Petr vede ve škole. Trenér ho prý zkoušel motivovat tím, že mu dal podmínku. Že bude makat ve škole a zlepší prospěch. Do té doby bude sedět na lavičce. Tréninky jako dřív, všechno normálně – jen na zápasech lavička. Tak se mu na to Petr vykašlal úplně. Když odevzdával dres, trenér mu říkal, že by měl zkusit více snahy o překonání překážky. Bůhví, co tím myslel.

Se školou to fakt šlo z kopce. Dřív měl celkem slušný prospěch, párkrát urval i vyznamenání. V té sedmičce mu to ale ujelo. Nejdřív mu to celkem vadilo, ale teď už vypadá, že mu to je fuk. V podstatě je celkem snadné říkat, že „nevím“, a „proč“ nebo „to je pohoda“. To se teď nosí.

Když šel jednou ráno do školy, houkli na něho kluci ze druhý sedmičky. Byli schovaní v průchodě mezi barákama. Nejdříve váhal, ale pak poznal několik dobrejch týpků ze školy. Byli tam i starší kluci. Jeden z nich, Vojta z devítky, mu nabídnul cigáro a řek ať se přidá. To se neodmítá. Nešel do školy vůbec. A bylo to super. Celý den s kámošema, byla dobrá nálada. Pokouřili a měli se dobře. Měl trochu strach, jestli se to neprovalí, ale ostatní ho ubezpečovali, že je to v pohodě, už to takhle dělají dlouho. Škola je na ně krátká.

To si myslel celý týden. Pak si ho vytáhnul z hodiny zástupce ředitele. Byl dost vostrej. Jasně mu řekl, že se přepočítal. Řekl mu, že bude důtka třídního učitele, zameškal totiž 22 hodin. Neměl je omluvený. Nechtěl pochopitelně přiznat, že chodil za školu. Spoléhal se na to, že mu to máma přikreje. Něco slíbí, udělá oči, a tak. Dostal jeden den na to, aby si sehnal omluvenky. Máma mu nic nepřikryla. Takže se přepočítal podruhé. Nakonec musel na nějaký výchovný komisi odpovídat na spoustu otázek. Máma byla naštvaná. A poprvé zažil, že se nějakého jednání účastnil i táta. A zjistil, že i táta umí být ostrý.

Proč chodíš do školy? Co tě ve škole baví a co naopak vůbec ne?

Proč se učíš a vzděláváš?

Nudíš se ve škole? Co děláš, když se ve škole nudíš?

V čem vidíš smysl chození do školy?

Může být smysluplné ověřit si, že mám výdrž, že dokážu odolávat těžkostem a neuhnout před nepříjemnou věcí? I když mám z nějakého předmětu 3 nebo 4?